

SABIRSIZLIK ZAMANI

Temmuz-Ağustos
2020

4 TL

#ÖZGÜRLÜK
ELLERİMİZDE

İÇİNDEKİLER

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları... - 1

#ÖzgürlükEllerimizde - 2

Neden Örgütlenmeliyiz? - 4

Bir Toplum Patlamak Üzere - 6

Birlik Olmalıyız! - 7

Bu Mesleğin, Peki Karakterin Nerede? - 9

Merhaba Liseli Sıra Arkadaşlarımız; - 11

Felsefenin Temel İlkeleri - I - 12

Gençlik Ne İstiyor? - 14

Üniversitelere "Müdahale" Taslağı - 17

Savaşızsız Bir Dünya - 19

Sosyal Medya Yasakları "Kaçınılmaz Son"u Engelleyebilecek Mi? - 21

Gerçekleri Gizleyemezsiniz! - 24

Yedi Milyon Öğrenci Okulu Bırakabilir! - 25

MERHABA SABIRSIZLIK ZAMANI OKURLARI...

Temmuz-Ağustos sayımız ile yeniden karşınızdayız. Gündemin oldukça yoğun olduğu, günlerin nasıl bir hızla geçtiğini anlamadığımız, her yanımızı sorunların, sıkıntıların, baskıların, yaşamımıza müdahalelerin sarmış olduğu bir dönemden geçiyoruz. Ama bir taraftan doğamızın yok edildiği, Kanal İstanbul projesinin adım adım yaklaştığı, işsizliğin, yoksulluğun hayattan kovulmanın, geleceksizliğin inanılmaz boyutlara geldiği, faşizmin saldırılarının giderek arttığı böylesi bir dönemde umudun türküsünü tutturanların sesi de giderek güçleniyor. Kadınlara yönelik her türlü saldırının, tacizin, tecavüzün önünü açan, erkek ve devlet şiddetini meşrulaştıran, dinci-faşizm son olarak da İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmeye karar verdi. Ancak kadınları ikincil insan olarak gören, şiddeti devamlı üreten, kadının köleliğini yaratan kapitalist sisteme ve onun politik koruyucusu faşizme karşı öfkesi çok büyük. Bu öfke her kadının katledilmesiyle, her emekçi kadının, genç kadınların sömürüye, cinsel istismara ve şiddete karşı sokakta geliştirdiği eylemlere yansıyor. Dünya genelinde pandemi ile birlikte derinleşen sistemin krizine karşı halklar isyana dururken, gençliğin yıkıcı ve yaratıcı gücüne her yerde tanık oluyoruz. Gençliğin isyanı her yerde büyürken yaşadığımız topraklarda salgına rağmen YKS ve LGS'yi ertelemeyip bizlerin sağlığını umursamayanlara, düşüncelerimizi, fikirlerimizi, itirazlarımızı yüksek sesle dillendirdiğimiz sosyal medyayı engellemek isteyenlere karşı #oymoyyok tagı ile devletin başındaki attığımız dislikelarla tarafımızı belli ediyoruz. Diğer taraftan sosyal medyadan yükselen çığılğımızı bastırmak için sansürleri yasalaştıranlara karşı öfkemizi kuşanıyoruz, harekete geçmek için sabırsızlanıyoruz. Bizler köhnemiş, gerici bir egemen sınıfın temsilcilerine ve onların düzenlerinden bıktık artık isyan ediyoruz. İşte bu sayımızda bu itiraza tanık olurken, Kürt halkına yönelik saldırılara karşı gençliğin takınması gereken tavır üzerine yazımızı okuyacak, göçmen genç işçilerin durumuna ses verecek, sanatın sesini kesmek isteyenlere karşı devrimci sanatçıların sözüne kulak verirken, sokak hareketini nasıl büyütmek gerektiğine dair birlikte kafa yoracağız. Okur mektuplarının, felsefe yazılarının ve gündeme dair makalelerin sizleri beklediği bu sayımızı keyifle okumanız dileğiyle...

Sabırsızlık Zamani Fanzin Ekibi

 @dobirligi

 DOBirligi

 @dobirligi68

#ÖzgürlükEllerimizde

Genç yaşında binlerce zorlukla yaşamını devam ettirmeye çalışan genç arkadaşım;

Liselerde-üniversitelerde aldığın eğitim bilimsel olmaktan uzak, hatta gün geçtikçe gericileştiriliyor. Anadilde, parasız ve fırsat eşitliğine dayalı bir eğitim alamıyorsun. Üniversiteyi bitirdikten sonra, kendi mesleğini yapamıyor ve işsizlikle karşı karşıya kalıyorsun. Sırf bu yüzden psikolojik sorunlarla boğuşan, bir çözüm yolu bulamayıp intihar eden birçok arkadaşımız var.

Genç yaşlardan itibaren fabrikalarda, atölyelerde çalışıyorsun. Hayatının en güzel dönemini, gençliğini makinelerin dişlileri, çarkları arasında geçiriyor, en temel ihtiyaçlarını bile karşılamayan asgari ücretle geçinmeye çalışıyorsun.

Genç bir kadınsan hayatının her yanı baskı, yaşamına müdahale, güvensizlik ve şiddetle çepeçevre. Kadınların öldürüldüğü, şiddete-tacize-tecavüze uğradığı, kanunların tecavüzcüleri koruduğu bu topraklarda kendini güvende hissetmiyorsun. Geceleri özgürce dışarı çıkabildiğin, kimsenin sana karışmadığı, ne giydiğine, nasıl güldüğüne müdahale etmediği bir dünya istiyorsun.

Ekonomik kriz, eşitsiz yaşam koşulları, geleceksizlik, işsizlik, yozlaşma, baskı... Ve bütün bunların pandemiyle birlikte derinleşmesi... Bu sorunları yaşayan yalnızca sen değilsin. Kapitalizmin egemen olduğu gezegenimizin her yerinde milyonlarca genç arkadaşımız bizimle aynı durumda, kapitalist sistemin sömürüsüne, yaşamdan kovulmaya, geleceksizliğe, devlet baskılarına maruz kalarak hayatına devam etmeye çalışıyor.

Tam da bu yüzden SANA SESLENİYORUZ; YALNIZ DEĞİLSİN! El ele verip, tırnağımızla, dişimizle, kitabımızla, işimizle, kavgamızla kuracağımız yeni bir dünya var. Evet, sana sesleniyoruz! Sesimizi duy ve gel hep bir ağızdan beraber söyleyelim umudun türküsünü! Yükseltelim sesimizi, haykıralım!

-Bizi işsizliğe, geleceksizliğe, gerici, nitelsiz eğitim sistemine mahkum edenlere,

-Tacizcileri-tecavüzcüleri iyi hal indirimleriyle aklayanlara,

-Pandemi sürecinde hayatlarımızı yok sayıp bizi çalışmaya zorlayanlara,

-YKS ve LGS sınavlarını bütün tepkilerimize rağmen ertelemeyip, bizi kalabalık sınıflarda sınava girmeye mahkum edenlere,

-Sosyal medyaya getirilen sansürlerle, yasaklarla gözümüzü korkutmaya, sesimizi kısımaya çalışanlara,

-Burjuva televizyon kanallarında kadına yönelik şiddeti, baskıyı, kadının köleliğini meşrulaştırıp LGBT+ bireylerin yaşam alanlarını kısıtlayanlara karşı harekete geçelim, öfkemizi, yeni bir dünya isteğimizi hep birlikte haykıralım. Dünyanın her yanı eylemlerle, ayaklanmalarla sarsılırken toplumun en dinamik ve militan kesimi olan biz gençliğin bu yıkıcı ve yaratıcı ruhunu kuşanalım.

Şimdi söz yerini eyleme, durağanlık yerini harekete, bekleme yerini öne çıkmaya bırakmıştır. Gelmekte olana kulak verelim. Özgür bir dünyayı kendi ellerimizle kuracağız!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

NEDEN ÖRGÜTLENMELİYİZ?

Aslında hayatımızın pek çok zamanında örgütlü bulunuyoruz. Örgütlülük bir grubun veya bir örgütün aynı sonuçlar için birlikte hareket etmesidir olarak tanımlanır. Hayatımızın birçok alanında okulda, sokaktaki futbol maçında, iş yerinde veya siyasal bir örgütte örgütlüyüz ve aslında örgütlülük olmadan insanlık yaşamını bile sürdüremez. İnsan dediğimiz canlı türü yaşamın her yanında karşılaştığı sorunlara karşı bir araya gelmek, zorlukları birlikte göğüslemek ihtiyacını hisseder. Kapitalizmin egemen olduğu dünyamızda işçi, emekçi kesimlere mensup gençler olarak sistemin yarattığı sorunlar hayatlarımızı yaşanmaz bir hale getiriyor. Bunu kabul etmeyip mücadele etmek ve devrimci mücadele safalarına katılmak bizim yaşamlarımızın hem bir anlama kavuşmasını hem de insan kalabilmemizin yoludur.

DEVRİMCİ MÜCADELE, MÜCADELEYE KATILANLARA NE KATAR?

Hayatımızın bir yarışma olduğunu ve hayatımızın bu eşitsiz-adaletsiz yarışmaya zorla katarak bizi yarışta koşan bir at olarak gören eğitim sistemi kaybeden öğrencinin değersiz olduğunu bizlere inandırır. Öğrenci gençliğe değerli olmasını istiyorsa daha çok yarışması gerektiğini söyler ve sırtımıza binip bize kamçı vura vura adeta bizleri koşturur. Anlatım şeklim biraz abartılı gelse de eğitim sistemi tam da böyle, bizi sistemin isteklerine göre şekillendirir ve bizlere daha çok çalışmamızı telkin eder, bizi bir makinanın çarkıymış gibi görür ve bizi de böyle biri olduğumuza inandırır. Devrimci mücadele, devrimci mücadeleye katılanlara yeniden insan olduğunu hatırlatır ve ona yaşamın gerçek anlamını öğretir ve aslında bizim ne kadar insanlık dışı bir hayat yaşadığımızı ve bunu düzeltmek için ne yapmamız gerektiğini öğretir. Devrimci mücadele, devrimci mücadeleye katılanların hayatına bir şey katmaz, onlara yeni bir hayat katar.

NEDEN KOMITELESMELİYİZ?

Komite; bir mahalle, okul, şehir, fabrika vb. bir topluluğun bulunduğu bir ortamda, bir amaç için oluşturulan alt gruptur, bu topluluk ortaklaşa bir temsilci seçer ve bu temsilci komiteyi temsil eden, komitenin ortaklaşa verdiği kararı üst gruba söyleyen kişidir. Komiteler hiyerarşiye dayalı değil, demokratik temsiliyete dayalıdır ve bu komitenin bileşenleri düşüncelerini özgürce tartışma hakkına sahiptir. Komitelerin önlerine hedef koyacakları planlar da ortaklaşa belirlenir ve bileşenler bu kararlar için birlikte çalışır. Tam da kapitalizmin zıttı olan örgütlü özgür yaşamın nüveleridir komiteler. Dediğimiz gibi örgütlülük hayatımızın bir parçasıdır ve bu yüzden bizler de okullarda ve mahallelerimizde faşizme, kapitalizme karşı komiteleşelim, devrimci mücadelemizi büyütelim.

VE ÖĞRENCİ DOSTLARIMIZ;

Dinci-ırkçı-gerici eğitim sisteminden, staj sömürsünden bizleri sosyal-kültürel anlamda hiçbir şekilde geliştirmeyen derslerden hayatımızın birkaç saate sığdırılarak belirlenmesinden bıkmadık mı? Okullarımızda gerici faşist okul yönetimine, disiplin yönetmeliklerine, bizlerin öğrenci değil işçi veya müşteri gibi gören eğitim sistemine öfkeliyiz, demokratik, bilimsel, parasız, anadilde eğitim olması için Devrimci Öğrenci Birliği saflarında örgütlenelim ve bizi bir makinanın çarkı gibi yetiştiren okullarımızdaki eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşı harekete geçelim, komiteleşelim!

İstanbul'dan Bir Liseli DÖB'lü

BİR TOPLUM PATLAMAK ÜZERE

Burjuvazinin politik baskısını faşist devlet eliyle öğrenciler, kadınlar, emekçi kitleler ve bütün halklar üzerinde görüyoruz. Sınıflar mücadelesi iç savaş durumunu alalı çok oldu. Her savaş biçimi kendi koşul ve yöntemlerini geliştirir. Yani emekçi halklara, öğrencilere, gençlere, kadınlara yönelik olan bu savaş biçim olarak dönem dönem farklılık gösterebiliyor. Burjuva devlet bunu ayakta kalabilmek için, kesin ve mutlak yenilgiyi geciktirebilmek adına yapıyor, her yönüne başvuruyor. Tekelci faşist güçler tüm toplum üzerinde apaçık bir şekilde baskı, şiddet, terör uygular hale geldi. Fakat varlığını sürdürebilmek için ne kadar zora başvursa da, bizler de o kadar devrimci zora başvuruyoruz. Çünkü tüm koşulları mevcut olan devrimci durum kitleleri sokağa mecbur ediyor. Seçimle hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünen kitleler ve gençler tepkilerini öfkelerini son süreçte de ciddi şekilde belli etti; Atılan tweetlerde de görmüştük zaten "Artık oy moy yok!" diyordu yüzbinlerce genç. Biriken bu öfke kitleleri harekete geçiriyor: Gençler, öğrenciler; sınav sisteminden, eğitimin gerici, nitelsiz olmasından, online sistemlerin altyapı eksikliğinden, işsizlik ve gelecek korkusundan, intiharlardan, atanamayıp işsiz kalmaktan kaynaklı öfkeli... Genç kadınlar ve emekçi kadınlar; her gün öldürülme korkusundan, tacize veya tecavüze uğramaktan, erkek ve devlet şiddetine, baskısına uğramaktan, emeğinin hiçe sayılmasından, nefes alamamaktan öfkeli... Emekçi kitleler, işçiler, köylüler; ekme alacak paraları dahi olmamasından, işsizlikten ve işten atılma korkusundan, çocuklarını okutamamaktan, geçinememekten, iş yerinde önlemler alınmadığı için ölmekten, tüm gün çalışıp eline hiçbir şey geçmemesinden zenginlerinse refah içinde yaşamasından öfkeli.... Öfkemiz yılların öfkesi, örgütlülüğümüz Gezi'nin, Rojava'nın, Sur-Cizre barikatlarının örgütlülüğüdür. Bugün biriken öfke isyandır, ayaklanmadır. Devrime katabileceğimiz ve devrimin bize kattığı, katacağı daha çok şey var. Şimdi kitleler Gezi'deki gibi sokağa dökülmenin bir bahanesini arıyor...

İzmir'den Bir Fanzin Okuru

Birlik Olmalıyız!

1) Öncelikle merhaba, sorularımızı cevaplamayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Eğitim sisteminin sarmallarında bulunan milyonlarca arkadaşımızdan birisiniz. Eğitim sisteminden memnun musunuz?

1) Merhabalar, fikrimi sorduğunuz ve zaman ayırdığınız için asıl ben size teşekkür ederim. Bu soruya cevap olarak hayır demek istiyorum, eğitim sisteminden memnun değilim. Eğitim sisteminin öğrencilere herhangi elle tutulur bir beceri kazandırdığını görmüyorum, ayrıca sistemin işleyişi de devlet ve ailelerimizin üstümüzde baskılarını artırmasına olanak tanıyor.

2) Size göre eğitim sistemi nasıl olmalı? Tahayyül ettiğiniz eğitim sistemini bize anlatabilir misiniz?

2) Bana göre öğrenciler eğitim hayatına başladıktan itibaren kendi yetenekleri ve ilgi alanları ne ise ona yönelebilmeli, o bölümü seçebilmeli. Bu kararı verirken inisiyatif kararı verecek öğrencinin ellerinde olmalı, öğrencinin ailesinin, okul yönetiminin ya da devletin değil.

3)Pandemi sürecinde online eğitime geçildi, bununla ilgili düşünceleriniz nelerdir?

3) Online eğitim süreci bana göre hiç verimli bir süreç değildi. Çünkü milyonlarca öğrenci aynı anda EBA'ya girmeye çalışınca sistemin altyapı yetersizliğinden ötürü sistem çöktü ve bu da öğrencilere bir artı sağlamadı. Ben pandemi sürecinde evde olmama rağmen EBA'dan hiç yararlanamadım, her şeyi kendi çabamla yapmaya çalıştım.

4) Eğitim sisteminin sarmalında sıkışmış bir öğrenci arkadaşımız olarak ne gibi sorunlarla karşılaşılıyorsunuz ve sizce buna karşı ne yapılması gerekir?

4) Eğitim sisteminde öğrencinin kendi alanında veya genel kültür olarak ihtiyaç duymadığı o kadar çok bilgi bize ezberletiliyor ki, çoğu şeyi derinlemesine öğrenemiyoruz. Bunun ciddi bir sorun olduğunu hissediyorum. Bana göre öncelikle her şeyden önce bu sistemin değişmesi gerek bu yüzden insanları doğru yolun bu olduğunu göstermek için ikna etmeliyiz, bunun için mesela devrimci dernekler var insanları o derneklere, öğrenci birliklerine teşvik edip birlik olmalıyız. Öğrenci biriktelikleri kurup, eylemler düzenlemeliyiz eylem derken illa polisle yaşanacak çatışmayı kast etmiyorum, sokağa çıkıp hep beraber sesimizi duyurup mücadele yürütmeyi kastediyorum. Bu dediklerim yapılıyor fakat çok sınırlı sayıda insan bir şeyler yapıyor işte bu yüzden daha fazla öğrenciye, sıra arkadaşımıza ulaşıp hep beraber bu mücadeleyi sürdürmeliyiz.

5) Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

5) Asıl ben size teşekkür ederim, gençliğin karşılaştığı sorunlara karşı duyarsız kalmayıp, sokakta cüretli bir şekilde yürüttüğünüz mücadelede kolaylıklar dilerim.

İstanbul /DÖB

BU MESLEĞİN. PEKİ KARAKTERİN NEREDE?

Bir insanı hangi sıfatla tanımlarsınız? Karakteri? Dürüst, vicdanlı, iyi, kötü, bencil.... İdeolojisi? İrkçı, faşist, devrimci, ilerici, aydın... Akıllı? Zeki, aptal, bilgili, cahil....

Artık bir insanı başka şey tanımlıyor: mesleği, parası, evi ve çok kıymetli arabası... Doktor, öğretmen, tasarımcı, sanatçı, mühendis, bilgisayar programcısı, teorisyen... Sanki bizim varlığımız sistemin bize attığı görevden gayrisi değilmiş gibi. Sanki bunlar insanın karakterini de tanımlar gibi. Tasarımcı üretkendir, tasarımcı bilgilidir, kültürlüdür. Tasarımcı, egoludur, bencilidir, kibirlidir. Bu senin kalıbın, rolün. Oyna hadi. Bize vereceğin belli. Çıkarlarımız ve artı kazancımız için ne yapacaksın belli. Paramıza nasıl para katacağın belli. Burası. Dur yerinde. Kadın? Yerini biliyorsun. Erkek? Yeri belli. Lgbti+? Senin de! Biraz dışarıda, ama belli. Yeni tanımlar, moda tasarımcı feminen erkek kalıbı. Mühendis maskülen kadın. Bunların dışında yersiz yurtsuz mu?

Mesleğimiz ne zaman karakterimiz oldu bizim? Ne zaman hayatımızı kazanmak için yaptığımız şey düşünce sistemimizin en önemli filtresi oldu veya öyle kabul edildi? Kimin ne olduğunun bilinmesi elbette kimin çıkarına belli. Ne amaca hizmet ediyor bu sınıflar bu karakterler belli.

İki yıl önce stajdayken çay ocağından kendime kahve alıyordum. Bu arada işçi arkadaşlardan biriyle muhabbet ediyordum. Müdür geçti kapıdan ve bir iki saniye öylece baktı. Sen tasarımcısın işçinin çay ocağında ne işin var ne ayıp! Yerin belli senin! Onunla ne ortak noktanız olabilir ki! Sınıfınız farklı sizin! İnanılmaz değil, değil mi. Alışlageldik. Oysa kimse sormadı, belki karakterimiz benzerdi, ideolojimiz, beğenilerimiz, estetik algımız. Bırak bunları! Ne önemi var? Mesleğin tanımlar oldu seni. Tasarımcısın kibirli olman lazım. Patronsun bencil olman lazım. Şirketin çıkarları için rolün belli işte.

Biliyor muydunuz? Küba'da bir işçi ile doktorun maaşları neredeyse aynı. Biliyor muydunuz? Küba'da bir insana mesleğini sormak oldukça absürt. Sınıfını sormak garip. Çünkü ne önemi var ki bunun? Hepimiz aynı türe hizmet

ediyoruz: insana. Aynı doğaya hizmet ediyoruz. Aynı gezegene. Ne önemi var nasıl yaptığının. Önemli olan sen kimsin? Doğru, yanlış, iyi, kötü... Senin üzerine yapııştırılmış kimlik ne, önemli değil. Kadın mısın erkek mi? Hangi cinsiyetten hoşlanıyorsun? Cinsel yönelimin ne? Mesleğin? Maaşın? Bana ne? Koca bir bana ne.

Kapitalist bir sistemin içinde yaşarken ne zor geliyor değil mi algılaması? Nasıl yani? Fatura? Ev? Kira? Bunları ne ile karşılıyor sorusu o kadar mühim ki, zor geliyor bize artık bir insanı saf insan duyguları ile anlamak. Garip geliyor.

Oysa neden garip olsun ki? Bu kimliklerden sıyrılıp saf insan olduğumuzda elbet anlayacağız. Mühim olanın karakterler ve düşünceler olduğunu. Mesleğimden öne koymalıyım ideolojimi: devrimci sanatçiyim ben. Sanatçı devrimci değil! Neden mi devrimciyim? Çünkü bu toplumda bulduğum en güzel sıfat bu. Bir şeyler yanlış. Bu sistem yanlış. Bunu değiştirmemiz gerek. Her bir adımımızı bununla atmamız. Hayata bununla bakmamız. Cesur olmamız. Kenarda durup sadece konuşan kişi olmamamız. Ve ben mesleğimden ibaret olamam. Kimse olmamalı.

Bir gün insana insan olarak bakabilmek için devrimciyim. Bir gün sorumluluklarımız ve haklarımız eşit olduğunda anlayacağım insan iyi mi kötü mü? Bir gün. Ve o gün uzak değil. Görünüyor ufuktan. Bu belirsiz dalgalı denizler, makinelerden çıkmış fırtınalar ve balıklara verdiğimiz isimler tanımlamaya yetmiyor yoldaşlar.

Kara göründü.!

Eskişehir'den Sabırsızlık Zamanı Okuru

Merhaba Liseli Sıra Arkadaşlarımız;

10 Mart 2020'de yayılan COVID-19 salgını nedeniyle online eğitim süreci başladı. Derslerimizi online bir şekilde işliyorduk. EBA üzerinden yapılan bu derslere milli eğitim bakanlığı tarafından belli bir miktar internet hakkı verildi. Fakat bu süreçte evinde bilgisayar olmayan arkadaşlarımız vardı. Milyonlarca öğrencinin aynı saatlerde online eğitime katılması ne kadar yapılması mümkün bir şeydi ki "sözde online eğitim" çok uzun sürmedi bütün liseli sıra arkadaşlarımız ilk dönem puanlarıyla mezun oldu. Fakat bütün sorunlar gibi eğitim sorunları da bitmiyor, dinci-faşist iktidar tarafından gericileştirilmeye çalışılıyor. İçinde bulunduğumuz eğitim sistemi her alanda bizi kısıtlamaya, bastırmaya, robotlaşmış insanlar haline getirmeye çalışıyor. Meslek liselerinde okuyan sıra arkadaşlarımızı staj adı altında sömürüyor, kadın arkadaşlarımız öğretmenleri tarafından taciz ediliyor. "Geleceksizliğe sürükleniyoruz" , "ya intihar edeceksin ya da boyun eğeceksin" seçimini bize dayatıyorlar. Ama biz bunun böyle olmayacağını bizi geleceksizliğe mahkum edemeyeceklerini biliyoruz ve çözümün başkaldırmakta, mücadelede olduğunu, olacağını söylüyoruz ve liseli sıra arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Ya bir arkadaş Kürt olduğu için dışlanıyor anadilinde konuştuğunda dinci-gerici faşist eğitim sisteminin okul yönetimleri tarafından sindirilmeye çalışılıyor ya da devrimci, demokrat, ilerici arkadaşlarımız faşist çeteler tarafından tehdite uğruyor, korkutulmaya çalışılıyor ve dinci-faşist sistem bunun önünü açıyor yani siz bize itaat edin zombi misali, körtopal bakın etrafa diyorlar ama biz bunları kabul etmiyoruz etmeyeceğiz de biz burjuva düzenin karına kar kattığı sistemde deyim yerindeyse "kıt kanaat" geçinmeye çalışıyoruz, biz emekçi ailelerin çocukları olarak okula gitmek için bile, kantinden yemek yemek için bile "zar zor" para bulurken zenginler karlarına kar katıyorken biz liseli gençler olarak bu sistemde yok olup gitmek istemiyorsak sorunlarımızla ve bu sorunları yaratanlarla mücadele etmek zorundayız. Ancak tek başımıza vereceğimiz bireysel mücadele sorunlarımızı çözmeyecektir. Bu nedenle birbirimizin sorunlarını sahiplenerek hep beraber bir mücadele örgütlemeliyiz! Sen de eğer bu mücadelenin bir parçası olmak istiyorsan haydi

DÖB SAFLARINA

Bir Liseli DÖB'lü

FELSEFENİN TEMEL İLKELERİ - I

Merhaba! Antakya'dan DÖB'lüler olarak "Felsefenin Temel İlkeleri"ni işlediğimiz serimiz ile sizlerle birlikteyiz. Bu sayımızda felsefenin temel sorunundan, materyalizm ve idealizmden bahsedeceğiz. Marksist Felsefe'nin temellerini anlamak istiyorsanız bizi takipte kalın.

Felsefenin Temel Sorunu: "Arkhe"

Arkhe, sözlük tanımıyla "başlangıç, ilk" anlamına gelmektedir. Felsefi terim olarak arkhe "ana madde, ham madde" anlamlarını taşır. Felsefi sistemleri anlayabilmek, sınıflandırabilmek için hangi düşünürün, felsefenin temel sorununa nasıl cevap verdiğini incelememiz gerekir.

Dünyadaki bütün nesne ve olgular genel olarak 3 şekilde gözlemlenir.

- Maddi: İnsan bilincinden bağımsız olarak evrende bulunan her şeye denir.
- Manevi: İnsanın ruhsal faaliyetleri (duygu ve düşünceler)
- Tinsel: İnsanın ruhsal faaliyetleri (duygu ve düşünceler)

"Madde mi düşünceyi oluşturdu, düşünce mi maddeyi?" bu soruyu çok kere duymuşsunuzdur. Felsefenin temel sorunu da maddi olanla manevi olan arasındaki bağıdır. Dünyayı bilmek ve anlayabilmek için öncelikle bu soruya cevap verilmesi gerekir. Bu sorunun içeriği incelendiğinde birbirine tamamen zıt iki cevaba ulaşabiliriz. Ya maddeye öncelik tanıyan cevap "materyalizm" ya da düşünceye öncelik tanıyan cevap "idealizm".

İdealizm

Maddeden önce düşünceye öncelik tanıyan, ruhu var olan her şeyin temeli olarak ele alan görüştür. "Ruh maddeden önce de vardı, maddeyi yarattı ve ona hayat kazandırdı."

Bu ruh çeşitli felsefi sistemlerde “mutlak düşünce, evrensel irade” olarak belirse de burada “Tanrı” düşüncesini tanımak zor olmayacaktır. Birçok idealist düşünür, insan beyninin dünyayı ve evreni anlayabilecek kapasiteye sahip olmadığını savunur.

İdealizm Kimlerin İşine Yarar?

İdealizm genel olarak gerici güçlerin ilerici güçlere karşı olan savaşında kullanılan ideolojik silahtır. İdealizm bilim ile çelişir; idealizm dine bağlıdır. Aynen din gibi idealizm de, dünyayı gerçek dışı, aldatıcı görerek bozar. Sömürücüler için idealizm ve din her zaman için çalışanların, işçilerin ruhsal olarak köleleştirilmeleri için bir araç, kendilerini haklı göstermek ve kuvvetlendirme için bir yöntem olarak kullanılır. Günümüzde, kapitalist rejim aynı şekilde, idealizmde ve dinde kendisi için savunucular ve sadık destekleyiciler bulmaktadır.

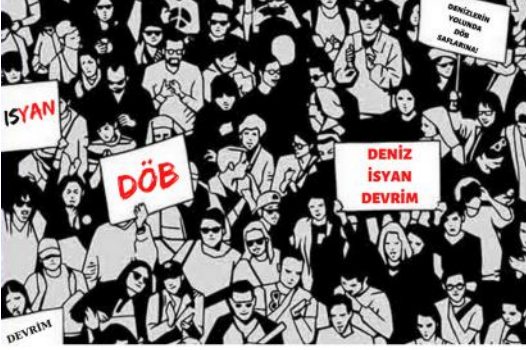
Materyalizm

Doğada her şeyin insan bilincinden bağımsız var olduğunu, maddenin bilinçten önce var olduğunu ve bilincin maddenin bir ürünü olduğunu savunan görüştür. “Madde sonsuzdur, hiç kimse onu yaratmamıştır ve doğaüstü güçler diye bir şey yoktur.” Materyalistler dünyanın bilinebilir olduğunu savunurlar. Onlara göre insan beyni evreni anlayabilecek, yorumlayabilecek kapasiteye sahiptir. Bugünkü materyalizm, ileri bir bilimsel dünya anlayışıdır. Dünyanın eksiksiz bir görünümünü veren, onu gerçekte ne ise öyle gösteren materyalizm temelleri üstünde ortaya çıktığı ve geliştiği bilimin ve pratik eylemin en kuvvetli yardımcısıdır.

Materyalizm Kimlerin İşine Yarar?

Materyalizm her zaman toplumlarda insanlığın ekonomik ve kültürel anlamda gelişimini, ilerleyişini isteyen ilerici sınıfların düşüncesi olmuştur. Köleciler toplumda, gerici köle sahipleri aristokrasisine karşı, kapitalizmin kuruluş döneminde, feodallere ve kiliseye karşı olan savaşta en etkili ideolojik silah olarak materyalizm kullanılmıştır. Günümüzde, materyalizm, ilerici insan topluluklarının emperyalist gericiliğe karşı savaşında kesin bir rol oynamaktadır.

Antakya /DÖB

GENÇLİK NE İSTİYOR?

Gençlik ne istiyor? Bu soruyu cevaplamak için öncelikle gençliğin neler yaşadığını, ne gibi sorunlarla yüz yüze kaldığını irdelemeliyiz. Öğrenci gençliğin yaşamı, toplumdaki yeri, eğitim sistemi, sistemin sürekli olarak yarattığı sorunlara karşı mücadelesi gibi konular üzerine sık sık yazılar yazıyoruz. Bu yazımızda da güncel durumda gençliğin beklentileri ve kapitalist dünyanın sunduğu gerçekler arasındaki uçurumun keskinliğini bir kez daha gözler önüne sermek istiyoruz. Her gün yeni bir problemle karşılaştığımız bugünlerde bu çok da zor olmasa gerek.

2019-2020 eğitim öğretim yılı özelinde bakarak yazımıza devam edersek, pandemi öncesi ve sonrası diye bu süreci ikiye bölebiliriz. Mart ayında yüz yüze eğitimi sonlandıran ve birçok problemi gün yüzüne çıkaran covid-19 öncesi dönemde de işler güllük gülistanlık değildi. Hafızamızı canlandırmak adına biraz bahsedelim, sık sık üniversite öğrencilerinin veya yeni mezunların intihar haberleriyle başlıyorduk güne. Yaşamaya değer bir hayatları olmadığını düşünüyordu bu insanlar. Çünkü geçinemiyorlardı, kriz ve geleceksizlik ortamında kendilerine yaşamda bir yer bulamıyor ve sefaletin içinde yaşamayı reddediyorlardı. Bu durum karşısında devrimci demokrat öğrenciler olarak sık sık bir araya geldik ve piyasalaşan eğitim sistemine, insan yaşamını değersizleştiren kapitalizme karşı eylemler yaptık. Yalnızca kaybettiğimiz arkadaşlarımızı anmak istediğimizde bile sokakta polis güçleri tarafından, okullarda ÖGB tarafından defalarca saldırıya uğradık. Yeni yıla yemekhane zamlarıyla ve buna karşı bir eylemsellik süreciyle ve forumlarla başladık. İstanbul Üniversitesi ile başlayan durum birçok üniversiteye yayıldı ve dayanışma büyüdü, ses getirdi, zamlar geri çekildi. Öğrenciler aç kalmamak için mücadele verirken bile polis ve ÖGB tarafından saldırıya uğradı.

Bu sürecin sonrasında okulların ikinci döneme başlamasından kısa bir süre sonra covid-19 hayatımıza girdi ve eğitim sistemi açısından çok şey değiştirdi ve çok şeyi gün yüzüne çıkardı. Genel anlamda kapitalist sistemin ömrünün tükendiğinin, tüm kurumlarıyla bir kez daha sarsıldığına pandemi ortamında nasıl daha da belirginleştiğine önceki sayılarımızda değindik. Uzun bir süreyi öğrenciler belirsizlik içinde geçirdi, 3 haftalık tatil için memleketine giden öğrenciler yüz yüze eğitimin sonlanmasıyla ne yapacağını şaşırıldı. Öğrenci yurtları karantina yurdu haline getirildi ve orada kalan eşyalarının akıbeti hakkındaki soruları yanıtlanmadı. Yanıta gerek kalmadı çünkü yurt koridorlarına yığılmış çöp poşetleri içinde eşyalarının fotoğraflarını gördüler, dolaplarının kilidinin kırılıp eşyalarının çalındığına dair görüntüleri izlediler. Haziran ayında öğrencilerin gelip eşyalarını alabileceği duyurulsa da uçak biletlerinin katlanan fiyatları yüzünden çoğu öğrenci eşyasını almaya gidemedi. Bununla birlikte online eğitim süreci başladı. Öğrencilerin bu durumdan ne kadar memnuniyetsiz olduğunu yalnızca twitter tagleriyle bile gördük. İnternet erişimi olmayan öğrenciler için zaten her şey baştan bitiyordu. Üniversiteler de yeterli altyapıya sahip değildi, online sistemler sürekli çöktü. Birçok üniversite öğrencisi sınavlarda mağdur olduklarını Twitter'dan duyurmaya çalıştı. Kimi zaman sistemdeki aksaklıklar yüzünden öğrenciler tekrar tekrar aynı sınava girdi. Online sınavlara giren öğrenciler yüz yüze eğitim yapılamamasının acısını öğrencilerden çıkarırcasına zor sınavlar yapıldığını söyledi. Sınav yerine ödev teslimi yapan öğrenciler de hak ettikleri notları vermeyen hocaların olduğunu söyledi. Öğrenciler "Online eğitim sistemine notumuz 0" diyor. Bunun yanında her zaman olduğu gibi sürekli artan ve ödenemeyen KYK borçları da gündemde.

Öğrenci gençlik eğitim sisteminden ve genel olarak kapitalist sistemden bıkmış durumda. YKS sınavı öncesi cumhurbaşkanının yaptığı canlı yayına yağın dislikelar ve ardından Twitter'da başlayıp birinci sırada gündeme oturan #oymoyyok tagi gençliğin yüzünü nereye döndüğünü açıkça gösteriyor. Artık dinci faşist iktidarın her kurumuyla yaşamı katlanılmaz kılmasından, ekonomik krizden, savaş politikalarından ve kapitalizmin keskinleşen çelişkilerinin yarattığı karanlık ortamdan çıkmak istiyoruz. Kapitalizme karşı artık tüm dünyada yaşanan ayaklanmalar, isyanlarla toplumsal bir devrimin ayak seslerini duyuyoruz. Çarkları paranın döndürdüğü, kar hırsıyla insan hayatının hiçe sayıldığı ve emekçi insanların sefalete mahkum olduğu bir hayata karşı,

piyasalaşan, niteliksizleşen ve ayıklama sürecinden ibaret olan eğitim sistemine karşı, kapitalizme karşı bizim yapacak çok şeyimiz var. Artık bu düzende bir yaşamımız olmadığını biliyoruz. Artık bir ayaklanmayla tüm dünyayı sarsabileceğimizi ve yaratacağımız yeni bir dünya olduğunu biliyoruz. Çünkü pandemi ile birlikte derinleşen kapitalizmin yıkımı, geniş gençlik kesimlerini geleceksizliğe itmesi, işsizlik ve hayattan kovulmanın yarattığı ekonomik, psikolojik ve sosyal yıkım artık gençliğe yeter dedirtiyor. Yeni bir dünyanın kurulmasının kendini bir zorunluluk olarak dayattığı bu günlerde

KAVGAYI

HER YERDE

BÜYÜTELİM!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

ÜNİVERSİTELERE “MÜDAHALE” TASLAĞI

Üniversitelerin ve liselerin sermayeye her anlamda peşkeş çekildiği, geleceksizleşmenin gençliğin tüm kesimlerini çepeçevre sardığı böylesi bir dönemde, üniversitelere yönelik yeni bir “düzenleme” geliyor. Cumhurbaşkanlığı Eğitim ve Öğretim Politikaları Kurulu Cumhurbaşkanı’na yükseköğretimle ilgili ilettiği taslahta “tematik”, “sınırlı alanda uzmanlaşmış” ya da “çok yönlü üniversite” adlı üç yeni üniversite modeline yer verdi.

Gerici Okul Yönetimleri Yetmezken Bir de Üniversite Konseyi!

Yakın zamanda yayınlanan yeni üniversite taslağında yer alan Yükseköğretim Reformu Politika Belgesi adlı düzenleme taslağının içeriğine göre, tüm devlet üniversitelerinde üniversite konseyleri oluşturulacak ve üst yönetim konsey ile rektörden oluşacak.

Bu taslağa göre üniversite konseylerine akademi ile hiçbir bağı olmayan kişiler üniversite konseylerinde yer alabilecek ve üniversitelerin akademi politikasını belirleyebilecek. Geçmişte de okul yönetimlerinde söz sahibi olmak isteyip, türlü “düzenlemeler” -biz buna ayak oyunu diyebiliriz- yapan dinci-faşist iktidar, şimdi de akademiye daha kapsamlı bir saldırı hazırlığının içine girmiş durumda. Böylece sermayenin akademi üzerindeki baskısı ve egemenliği pekiştirilecek.

Vakıf, Devlet ve Özel Üniversiteler

Bu yeni “düzenlemeyle” birlikte üniversiteler vakıf, devlet ve özel olarak sınıflandırırken, artık bu sınıflandırmayı şirin göstermek için “sınırlı alanda uzmanlaşmış”, “tematik” ve “çok yönlü üniversite” olarak adlandırılacak. Meslek yükseköğretimlerinin ise her bölgede kurulacak olan “Bölgesel Mesleki Eğitim Üniversiteleri’ne” bağlanması bekleniyor.

Bu şekilde meslek liseli öğrencilerin ucuz iş gücü olarak güvensiz çalışma alanlarında kullanımı yükseköğretime bağlanacak. Burjuva medya ise haberi “Yükseköğretimde çeşitlenen öğrenci profiline uygun talepleri karşılayabilecek, sosyal ve ekonomik gelişime katkı sağlayabilecek, piyasaların çeşitlenen iş gücüne cevap verebilecek, istihdamı arttırabilecek, artan rekabete uyum sağlayabilecek bir üniversite hedef olacak” şeklinde aktardı. Bu da aslında “Bölgesel Mesleki Eğitim Üniversitesi” öngörülerinin neye benzeyeceğine dair ciddi bir kanıt niteliğinde. Sermayenin egemen olduğu kapitalist sistemde, eğitim nasıl öğrencinin isteği ve yeteneğine göre değil de, tam aksine tekelci sermayeye göre şekillenirken, akademiye yönelik bu kapsamlı saldırılar ve müdahaleler bizleri şaşırtmasa gerek. Eğitim sisteminin sermaye sınıfı için tek bir alanda uzmanlaşmış bir kuşak yaratılması, öğrencilerin yetenek, beceri ve ilgi alanlarını önemsemeden ucuz iş gücü olarak yetiştirilmesi bu “düzenlemelerle” giderek artacak. Bir meslek liseli gencin teknik bilgi gerektiren bir iş için, tıpkı bir fabrika işçisi gibi, genel kol gücü gerektiren işlerde çalıştırılmasının önü bu sayede tam olarak açılmış olacak.

Antep'ten Bir DÖB'lü Öğrenci

Savaşsız Bir Dünya

Suriye'de 2011' de başlayan ve 7 yıldır devam eden savaşta yarım milyon insan ölmüştü ve 6 milyondan fazla Suriyeli egemenlerin paylaşım savaşları sonucu yaşadıkları toprakları terk etmek zorunda kalmıştı. Yaklaşık 3 milyonu Türkiye ve 1 milyonu Lübnan'da olmak üzere 4.800.000'i komşu ülkelerde; 1.120.000 Suriyeli ise Avrupa ülkelerinde sığınmacı durumundaydı.

2017 yılında rakamlara bakıldığında Birleşmiş Milletler 'in resmi rakamlarına göre Mayıs 2017 itibarı ile Türkiye, 3.2 milyondan fazla mülteci ile dünyada en çok mülteci barındıran ülkedir. Mültecilerin %70'i kadın ve çocuktur. Kayıtsız olanlar da dahil edildiğinde şu anda 3.5 milyon Suriyeli Türkiye'de yaşamaktadır. Peki Türkiye'de mültecilerin durumu nasıldır?

Şöyle ki mültecilere mültecilik yerine geçici koruma statüsü verilmektedir ve bunun nedeni Türkiye'nin Suriyelileri geri gönderebilme yetkisini korumak istemesidir. Geçici koruma statüsüyle yaşayan mültecilere Haziran 2016'dan bu yana koşullu çalışma izni verilmişse de sadece yaklaşık 10.000 Suriyeli mülteci resmi belgeli ve sigortalı olarak çalışabilmektedir. İşsizliğin sorumlusu olarak görülen mülteciler ağır şartlarda çalışıyor, inşaatlarda yüksekte düşerek, atölyelerde yanarak can veriyorlar. Yapılan araştırmalara göre 2019 yılının sadece ilk beş ayında en az 49 mülteci işçi iş cinayetinde yaşamını yitirdi. Son yedi yılda ise en az 485 mülteci işçi yine iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirdiler.

Yaklaşık bir aydır bir mobilya imalathanesinde çalıştığım için mülteci işçilerin bulunduğu durumu gözlemlemekteyim. Çalıştığım imalathanede 30'a yakın mülteci işçi çalışıyor ve bunların neredeyse 3' te 1' i çocuk işçi. İşçilerin büyük bir çoğunluğu asgari ücretin altında ve çalışma izinleri olmadığı için sigortasız çalışmaktadır. Ayrıca yemek ve yol masraflarını kendi ceplerinden karşılamaktadırlar. 6-7 yıldır Türkiye'de yaşamalarına rağmen Türkçeyi az anlıyor, çat pat konuşabiliyorlar ve kendilerini ifade edemiyorlar. Bu yüzden okulda, işte, hastanede, devlet kurumlarında vs. çok büyük sıkıntılara maruz kalıyorlar. İmalathanede mobilya üretimi yapılıyor ve mobilyalar orta doğu ülkelerine gönderiliyor. İşçiler emekçi elleriyle, ömür boyu çalışsalar da satın alamayacakları mobilyaları Filistin'in ve Irak'ın zenginleri için üretiyorlar.

Okula giden çocukların büyük bir çoğunluğu ırkçılığa uğruyor, fiziksel ve psikolojik şiddete maruz kalıyor ve bu sebeplerden kaynaklı okula gitmek istemiyorlar. İmalathanedeki okula giden çocuklar karşılaştıkları ırkçılıktan kaynaklı psikolojik sorun yaşıyorlar. Diğer çocuklar okula bile gidemiyor çalışmak zorunda kalıyorlar. Araştırmalara göre 400.000 Suriyeli okul çağındaki çocuk okula gidemiyor. Neden okula gitmiyorsunuz sorusunu sorduğumda aldığım cevap şöyle oluyor: "Çalışmak daha güzel çünkü para kazanmam lazım ve aileme yardımcı olmam lazım."

Devlet okullarındaki Suriyeli çocuk sayısı sadece 125.000'dir. Bu okullarda dil en büyük engellerden biridir. Okul çağındaki birçok Suriyeli çocuk kaçak işçiler olarak inşaatlarda, imalat ve tekstil sektörlerinde, tarlalarda çalışmakta ya da sokaklarda dilencilik yapmaktadırlar. Okula gitmeleri, arkadaşlarıyla oyun oynamaları gerekirken çok düşük ücretlerde çalışan çocukların tek mutluluğu aralarında geçen şakalar, itişmeler kakışmalar ya da öğle arası yedikleri bir dondurma oluyor. İşe yeni başladığımda 12 yaşındaki bir çocuğun dikiş makinesinin başında ustaca çalışması beni şaşırtmış ve tabi üzümüştü.

İş kazalarına maruz kalan çocuklar doğru dürüst tedavi olamıyorlar ya da tedavi olduktan bir gün sonra işe gitmek zorunda kalıyordu. Bir çocuk işçinin eli iş kazasından kaynaklı şiş ve morarmıştı. Sohbet ediyorduk ve hastaneye gideceğini söylemişti. Bir sonraki gün hastaneye gittiğini elini sardıklarını fakat çalışmak zorunda olduğu için elindeki sargıyı çıkarmak zorunda olduğunu söylemişti.

Türkiye'deki mülteci kadınların yaşadığı sıkıntılar da oldukça can yakıcı. Ekonomik sorunlardan kaynaklı okula gidemeyen kadınlar küçük yaşta evlendiriliyor ve bu durum çok ciddi sorunlara yol açıyor. Kadınlar çalışmıyor, sosyal hayata katılmıyor ve ev içinde çocuk bakımı, temizlik, yemek işleriyle uğraşiyor. Ayrıca eşleri tarafından şiddete maruz kalıyor ve dil bilmedikleri için kendini savunamayıp şikayette de bulunamıyorlar.

Bunların hiç birine mecbur değiliz. Emperyalistlerin paylaşım savaşları işçilerin, emekçilerin, yoksulların savaşı değildir ve insanlar egemenlerin çıkarları uğruna ölmemeli, ülkelerini terk etmek zorunda kalmamalı, çaresizliğe ve yoksulluğa mahkum edilmemelidir.

Mültecilerin içinde bulunduğu yoksulluk, güvencesizlik, sömürü, geleceksizlik, ırkçılık gibi sorunlara hem mülteciler hem de Türkiye'deki işçiler karşı çıkmalıdır. İşçi sınıfının vatani yoktur. Bu yüzden işçiler ulusallığa aldanarak kendi içlerinde bölünmemeli, karşı karşıya gelmemeli birlik oluşturmalıdır. İşçi sınıfının her milliyetten ortak mücadelesini örmeli, ırkçılığa, gericiliğe, kapitalist sisteme karşı mücadele etmelidir.

Kadınların tecavüze uğramadığı, çocukların ölmediği savaşız, sınıfsız, sınırsız bir dünyayı kendi ellerimizle yaratacağız!

Sarya

Sosyal Medya Yasakları “Kaçınılmaz Son” u Engellerebilecek Mi?

Türkiye ve Kürdistan'da dünyanın birçok yerinde olduğu gibi bir devrimci kriz (devrimci durum) olduğundan daha önceki yazılarımızda ve sosyal medya hesaplarımızda defalarca bahsetmiştik. Lenin devrimci durumun varlığını göstermek için iki temel olgunun varlığına bakılması gerektiğini söyler: Ekonomik ve siyasal kriz.

TC sınırları içersinde bir ekonomik krizin varlığı artık çoğu kişi tarafından kabul edildiği için su götürmez bir gerçek olarak önümüzde durmakta. Bu nedenle bunun üzerinde durmayacağız. Biz bu krizin gelip geçici bir durum olmadığı yapısal sorunların basit sıradan sorunlar olmadıkları bir bunalım niteliğinde olmaları nedeniyle kalıcı olduğunu söylediğimiz için diğerlerinden ayrılıyor. Bu konuyla ilgili detaylı bir bilgi almak isterseniz Taylan Işık tarafından yazılan “Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri” isimli kitabı inceleyebilirsiniz

İkinci temel olgu daha önce belirttiğimiz gibi siyasal kriz... Siyasal krizin varlığı ise iki parametreye bağlıdır. Bunlardan birincisi, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istememesi iken ikincisi ise yönetenlerin artık eskisi gibi yönetemiyor oluşudur. Yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemiyor olduğunu bir önceki gericilik dönemine kıyasla gösteri, eylem, protesto, grev, salon toplantıları, imza kampanyaları vb. sayısındaki artışa bakarak görebiliriz. Konumuzun ana başlığını ise siyasal krizin ikinci ayağı oluşturmakta. Yönetenlerin eskisi gibi yönetemiyor oluşu yani bazılarının deyimiyle sistemin “rıza” üretmiyor oluşu... Dinci-faşist iktidar devrimci durumun ve yönetemiyor olduğunun çok farkında. Uzun süre ülkeyi olağanüstü hal kapsamında KHK'larla yönetmeye çalıştı ve sonrasında bu OHAL'i de kurumsallaştırarak “Cumhurbaşkanlığı Sistemi” başlığı altında genel seçimleri kaldırdı. Bunların hiçbirisi “artık eskisi gibi yönetilmek istemeyen” halk kitlelerini yönetmeye yetmeyecek ve grevlerde, gösterilerde, eylemlerde hem niceliksel hem de niteliksel artışlar yaşanmaya devam edecekti. Koronavirüs pandemisi ile birlikte çelişkiler iyice derinleşip saflar gittikçe netleşmeye başlayınca ve emekçi sınıflar bu doğrultuda iktidara öfkesini ve nefretini dile getirmeye başladıkça dinci faşist iktidarın cevabı “daha fazla baskı, daha çok yasak” olacaktı. Bu doğrultuda önce barolara, sonra emekçilerin onlarca yıllık emeğinin bir sonucu olan kıdem tazminatına, sonra da kadına şiddeti önlemeye yönelik imzalanan “İstanbul Sözleşmesi”ne saldırmaktan geri durmadı. Ve şimdi de iktidarın en yeni icraatı olan “Sosyal Medya Yasağı” meclisten geçti.

Aslında sosyal medya yasaklarına gençlik olarak çok aşinayız. Yıllar önce saçma sapan gerekçeler gösterilerek YouTube'un kapatılmasıyla başlamıştı bu aşinalığımız. Daha sonra Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı diye bir kurumun kurulmasıyla devlet mahkeme kararına ihtiyaç duymadan istediği internet sitesini bir çırpıda kapatabilme önceliğini sağlamıştı kendisine. Çeşitli dönemlerde Twitter'ın, Facebook'un kapatıldığına veya birtakım haberlerin yayılmasının engellenmesi amacıyla inanılmaz derecede yavaşlatıldığına zaten şahit olmaktaydık uzun yıllardır. Bunlar bazı haberlerin toplumun sınırlı bir kesimine ulaşmasını engellese de özellikle gençlik için bu yasaklar ve yavaşlatmalar pek bir işe yaramıyordu. Bizim DNS değiştirmek gibi, VPN gibi araçlarımız karşısında bir yok hükmündeydi bu uygulamalar. İktidar da bunların farkında olacak ki "sorunu" kökünden çözecek bir uygulamaya imza attılar. Bu yasayla birlikte artık doğrudan sosyal medya sağlayıcıları, iktidarın istekleriyle çelişen paylaşımları doğrudan kendileri kaldırmazlarsa eğer ilgili sağlayıcının Türkiye temsilcisini yargılayıp hapse atabilecek veya para cezasına vb. çarptırabilecek.

Peki devlet bu saldırıyla neyi amaçlıyor? Şüphesiz ki sosyal medya milyonlarca insanın "bir tık"la bir araya gelebildiği, birbirlerinden haber alabildikleri, birlikte bir şeyler yapabildikleri yegane yer konumunda bugün. Gerek milyonlarca insanı biraya getirmesiyle gerekse de aynı yereldeki insanların kendi çevrelerinde olan bitenleri duyabilecek olmaları açısından hayatlarımızda çok büyük rol oynamakta uzun zamandır. Bunun yanında 2 sene önce fanzinimizde çıkan sosyal medya kullanımı üzerine bir yazıda yoldaşımız "yaptığımız çalışmaları, görüşlerimizi, yayınlarımızı ve yazılarımızı sosyal medyada etkin bir şekilde bizi tanıyabilecek kitleye ulaştırmalıyız" diyerek sosyal medyanın devrimci mücadele içerisinde propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız açısından önemini vurgulamıştı. O yazının devam niteliğinde olan yazıda ise sosyal medyanın toplumlara ne derecede kökten değiştirme çabamızda bize nasıl yardımcı olduğu büyük toplumsal örnekleriyle açıklanmıştı: Ortadoğu ve Arap Baharı, ABD/ Occupy Wall Street, İspanya/ Öfkeli Hareketi ve Türkiye/Gezi... Yani bu yasakların amaçları aslında bunları kökten engellemek: Büyük toplumsal sorunlardan doğan kitlesel mağduriyetlerde mağdurları yalnızlaştırmak, devletin ve yönetenlerin itibarını sarsacak büyük haberlerin yayılmasının önlemek, devrimci ajitasyonun ve propagandanın büyük kitlelere ulaşmasının önüne geçmek ve asıl neden

olarak da ayaklanmanın başlamasına yol açabilecek her türlü olayın üstünü örtmek...

Kısacası artık dünyanın dört bir yanında tekelci sermaye tarihin ileriye doğru sıçrayacak olmasından öylesine korkar hale gelmiş durumda ki kendi çağlarının teknolojik ürünleri bile kendi ayaklarına dolanmaya başlamış durumda. Kendi mezarlarını kazdıklarının farkında olmaları o mezarın artık kapatılmaya başlayacakları anlamına gelmiyor. Bu uğurda gerçekleştirdikleri her saldırı kendilerine bir bumerang gibi dönmeye ve kendilerine vurmaya devam ediyor. Şimdiden sosyal medya yasaklarının çektiği tepkiye baktığımızda bile gelecekte olacakları görmek çok zor değil. Kendi kendilerine vurdukları darbeye kendilerini bizim vuracağımız o büyük darbeye kadar zayıflatadursunlar. Gençlik olarak bu yasakları da aşmanın bir yolunu bulacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın.

BU SAVAŞIN KAZANANI ŞÜPHE SİZ Kİ EZİLEN HALKLAR VE EMEKÇİLER OLACAKTIR.

Arno Doğan

GERÇEKLERİ GİZLEYEMEZSİNİZ!

20 Haziran'da yapılan LGS'ye ve ondan bir hafta sonra yapılan AYT-TYT sınavlarına giren öğrencilerden duyduğum ve gördüğüm kadarıyla herkesin iç içe olduğuna, okullar önünde uzun kuyruklar oluştuğuna ve bakanlığın dilinden düşürmediği "fiziksel mesafe"ye uyulmadığına tanık olduk.

Her okulda en az 100 (ki çoğu okulda bundan çok daha fazla) öğrencinin ve her bir öğrencinin en az 1-2 yakınının bulunacağı bir okul bahçesinde başka türlü mümkün değil. LGS veya AYT-TYT sınavlarına giren hiçbir öğrencinin testinin "pozitif" çıkmamış olması yalanı bizleri yanıltmamalı. Çünkü işçilerin, emekçilerin sürü bağışıklığı kazanırlar düşüncesiyle çarklar durmasın diye çalıştırıldığı bir ülkede öğrencilere farklı yaklaşılmasını bekleyemedik. Vaka sayılarındaki artış yalnızca sınavlar yüzünden gerçekleşmiyor. Düğün mekanlarının, camilerin, kafe ve restoranların yani toplu kullanılan neredeyse her yerin açılması insanları ikinci dalga düşüncesine götürüyor çünkü günlük olarak açıklanan vaka sayıları çoğu kişiye pek inandırıcı gelmiyor. İşsizlik rakamlarını bilgisayar marifetiyle düşüren bir iktidar, medya eliyle her şeyi günlük gülüstanlıkmiş gibi göstermeye çalışıyor. Bu sadece Türkiye'de karşılaşılan bir durum değil, bu neredeyse her ülkede böyle. Turizmi ve ekonomiyi yeniden güçlendirmek için açıklanan vaka sayılarının gerçeği tam olarak yansıtmadığı ve halkın aldatıldığı ortada. Ama onların yalan, dolan, türlü hilelerle gerçekleri gizlemesi, gerçekleri görmemize engel olmuyor ve halk genel olarak sosyal medyada şüphe uyandıran her şeyi gündeme getiriyor, bunların, yani halkın düşündüklerinin, umursanmaması da haklı olduğumuzu gösteriyor. Çünkü gerçekleri ne kadar saklamaya çalışsanız da onların ortaya çıkma gibi bir huyu vardır.

Antakya'dan bir DÖB'lü

Yedi Milyon Öğrenci Okulu Bırakabilir!

Uluslararası sermayenin kurumlarından birisi olan Dünya Bankası'nın "Covid 19'un Eğitime Olası Etkileri" adlı raporu geçtiğimiz günlerde yayınlandı. Raporda dünya çapında yedi milyon öğrencinin eğitim masraflarını karşılayamadığı için okulu bırakabileceği belirtildi.

Pandemi nedeniyle dünya çapında öğrenciler okula gidemezken bu durumun eğitime yönelik dolaysız etkisinin olduğu raporda yerini alıyor. Dünya Bankası'nın sözcülerinden biri bu durumu "Okula devam edememek çocukları birçok yönden etkiliyor. Öğrenme, eğitimlerine devam etme için fırsatlara, imkanlara sahip değiller, ayrıca okula gelmedikleri için günün en besleyici öğününü kaçırebilirler ve çok sayıda öğrenci eğitimlerini tamamlama fırsatlarını kaybedebilir" diyor.

Burjuva medyada yer alan haberlere göre ise, insanlığın sorunlarını "çok önemseyen" sermayenin bu kurumu, kız öğrencilerin eğitimlerini tamamlama fırsatını da kaybedebileceği uyarısı yapmış. Dünya Bankası Küresel Eğitim Direktörü Jaime Saavedra ise pandemi öncesinde de eğitimde sorunların yaşandığının altını çizerek "Bu sorunlar daha da derinleşecek. Öğrenmeyi hızlandırmak ve geliştirmek artık daha zor. Zaten fırsatların eşitsiz olduğu bir dünyada yaşıyorduk; şimdi bu daha derin, çünkü yoksul çocuklar öğrenme sürecine katılım için daha az fırsata sahip olacak" dedi. İşçi sınıfını acımasızca sömüren, halkları köleleştiren, milyonlarca çocuk işçiyi kölelik koşullarında çalıştıran şirketleri ve kapitalist devletleri finanse eden Dünya Bankası, yoksul çocukları "düşünür" olmuş...

Raporda öne çıkan bazı tespit ve öneriler ise şöyle:

-180 ülkede okulların kapanmasıyla birlikte Nisan ayında 1,6 milyar öğrenci okula gidemedi. Mayıs ayında bazı ülkelerde okulların açılmasıyla sayı 1,2 milyara düştü.

-Pandemiden önce öğrenciler, okul yaşamları boyunca ortalama 11,2 yıllık (öğrenme kalitesi 7,9 yıl) bir eğitime sahiplerdi. Simülasyonlara göre pandemiye bağlı 5 aylık okul kapanması yaklaşık 7 aylık eğitim süresinin daha kaybedilmesine neden olacak.

-Öğrenme kayıpları, düşük öğrenme seviyeleri, okullaşma süresinin kaybedilmesi ve okul bırakmanın olasılığı, zaman içinde küresel ekonomi için 10 trilyon dolarlık sermaye kaybına dönüşebilir.

-Okul kapanmaları öğrenmeyi etkileyecek. Azami yetkinliklere ulaşamayan ortaokul öğrencilerinin oranı %40'tan %50'ye yükselebilecek.

İşte sermayenin bu kurumundan başka ne beklenebilirdi ki... Rapor istatistiklerini sıralarken bile öğrencilerin gelecekte okullarını bitirip kapitalist piyasalar için kazandıracakları karların pandemi sebebiyle düşebileceğine vurgu yapıyor ve sermaye sınıfını uyarıyor.

-Pandeminin gelir şoku nedeniyle ilköğretim ve ortaöğretimden 7 milyona yakın öğrenci okulu bırakmanın eşiğinde. Bu sayı daha da artabilir.

-Okul dışı olmak ve gelirlerin azalması, özellikle kadınları savunmasız bırakabilecek, engelli kişiler ve ötekileştirilen gruplar için dışlanma ve eşitsizliği arttıracak.

-Pandemi öncesinde de dünya öğrenme kriziyle mücadele ediyordu. Düşük ve orta gelirli ülkelerde çocukların %53'ü "eğitim yoksulluğu" içindeydi ve 10 yaşına kadar basit bir metni okuyup anlama zorluğu çekiyordu. Öğrencilerin pandemiden ve fırsat eşitsizliğinden dolayı eğitimlerine devam edememeleri iki kritik etkiye sahip. Bunlardan ilki: Çocukları öğrenmek, derslerine devam edebilmek için ne teknik altyapıya sahipler, ne de onların bunu sürdürebilecek maddi koşulları var. İkincisi ise okul ortamından uzak kalması öğrencilerin

öğrendiklerini daha hızlı unutmalarına sebep olduğunu ortaya koyuyor.

Pandemi ile birlikte derinleşen tüm sorunlar gibi dünya genelinde kapitalist devletler de böylesi bir salgın döneminde eğitim sisteminin de aksama yaşamadan devam etmesi için gerekli hazırlıklar yapılmamıştı. Daha fazla kar, sermaye için işçileri acımasızca sömüren, kendi gerici savaşları için milyarlarca dolar harcayan, halkları ve proletaryayı baskı altında tutmak için devlet aygıtlarına milyarlarca dolar para harcayan sermaye sınıfı nitelikli, bilimsel, parasız, fırsat eşitliğine dayalı bir eğitim imkanını hiçbir yerde sunmuyor, sunmayacaktır. Göstermelik raporlarla, istatistiklerle gençliğin yaşadığı akademik, ekonomik sorunlarla gençliğin geleceksizlik sorunu ile ilgileniyormuş gibi görünmeleri bir yalandan ibaret. Pandemi sürecinde kendi korunaklı sığınaklarında, saraylarında her türlü imkanın ayaklarının altına serildiği ama genç işçilerin çalışmak zorunda kaldığı, öğrencilerin eğitimine devam edemediği dünyamızda gençlik onu geleceksizleştirenleri, onu açlığa mahkum edenlerin kim olduğunu iyi biliyor.

Eğitimi sermayeye peşkeş çeken, çocuk işçiliğın önünü açan, eğitimde özelleşmeyi ve fırsat eşitsizliğini büyüten burjuvazinin şirin görünme çabalarına artık gençliğin karnı tok.

Fransa'da, ABD'de, Lübnan'da, Irak'ta kapitalizme ve onun yarattığı tüm çürüme ve eşitsizliklere karşı ön saflarda dövüşen gençliğe bakmak bunu anlamak için yetecektir.

Bir Üniversiteli DÖB'lü

**"bu öyle bir yolculuk
ki; ilk kavgamız
kendimizle ilk
zaferimiz kendimize
karşıdır. Orada
kazanamayanların bu
serüvende pek adı
geçmez."**

dobirligi

DOBirligi

dobirligi68

sabirsizlikzamani.

wixsite.com/website

